

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **nezl. N. Z.**, nar. X, občan X
zastoupený zákonnou zástupkyní O. Z., nar. X, občankou X
oba pobytem na území republiky X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ze dne 9. 10. 2024,

takto:

- I. Zásah žalovaného ze dne 9. 10. 2024 spočívající ve vrácení žalobci žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné, byl nezákonný a žalovanému se přikazuje, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal určení, že zásah žalovaného ze dne 9. 10. 2024 spočívající ve vrácení mu žádosti o dočasnou ochranu (dále též „žádost“) jako nepřijatelné, z důvodu neprokázání, že je osobou podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace (dále též „Lex Ukrajina“), byl nezákonný, a současně požadoval, aby soud žalovanému přikázal obnovit stav před vrácením žádosti.

2. Žalobce v žalobě uvádí, že v době vypuknutí válečného konfliktu, byl čtyřletý občan Ukrajiny, uprchl (společně s matkou) do ČR dne 3. 3. 2022, zde mu ČR poskytla dočasnou ochranu dne 23. 3. 2022 a prodloužila mu ji do 31. 3. 2024. Následně se přestěhoval do SRN, která mu poskytla též dočasnou ochranu, dočasná ochrana v ČR mu zanikla. Poté se rozhodl (s matkou) vrátit zpět do ČR, kde dne 9. 10. 2024 podala matka za sebe i za něho žádosti o dočasnou ochranu v ČR. Obě žádosti žalovaný označil za nepřijatelné. V případě žalobce tomu bylo z důvodu, že nebylo prokázáno, že žalobce je osobou podle § 3 Lex Ukrajina, v případě matky byla důvodem skutečnost, že matka již získala dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU. Žalobci není přitom zřejmé, z jakého důvodu je na jeho žádosti o dočasnou ochranu vyznačen jiný důvod nepřijatelnosti, než má vyznačen matka, když od začátku války cestují společně. Žalobce zdůrazňuje, že je občanem Ukrajiny, ke dni 24. 2. 2022 tam i pobýval, a území opustil z důvodu válečného konfliktu, což dokládají razítka v jeho pasu, a v minulosti byl již držitelem dočasné ochrany v ČR, která mu byla i prodloužena. Je tudíž osobou podle § 3 Lex Ukrajina. Žalobce brojí proti vyznačení nepřijatelnosti, jelikož má za to, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, žádost o dočasnou ochranu měla být v ČR přijata, ve správním řízení vyhodnocena, a nikoli na místě jako nepřijatelná vrácena.
3. Podle žalobce je výlučka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále též „směrnice“). Tato směrnice institut nepřijatelnosti neupravuje a upravuje pouze důvody zamítnutí žádosti. Žalobce proto požaduje, aby ustanovení o vyloučení soudního přezkumu soud neaplikoval pro rozpor s mezinárodními závazky.
4. Žalobce má za to, že odeprání registrace osoby, která byla již v minulosti registrována v jiném členském státě podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, je v rozporu se směrnicí i prováděcím rozhodnutím Rady 2022/382 (dále jen „prováděcí rozhodnutí“). Směrnice důvod „podání žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě“ pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně nevymezuje. Uvedenému svědčí i právo cizince pobývat v krajině podle svého výběru. Stejný závěr lze dovodit rovněž z čl. 15 preambule prováděcího rozhodnutí, podle kterého se členské státy dohodly, že nebudou uplatňovat čl. 11 směrnice.
5. Žalobce dovozuje, že § 5 odst. 1 písm. c), d) Lex Ukrajina je v rozporu s čl. 28 směrnice, s čl. 15 preambule prováděcího rozhodnutí a s čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí, proto posuzovaný zásah, který spočívá ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost, je nezákonný.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Předně uvádí, že v žádosti žalobce pochybil a nesprávně zaškrtnul důvod nepřijatelnosti, jelikož žalobce ke dni 24. 2. 2022 na Ukrajině byl. V případě žalobce měla být žádost proto nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, stejně jako u jeho matky (věc matky žalobce se projednává samostatně před Městským soudem v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 3 A 86/2024). Shodný důvod nepřijatelnosti dopadá i na žalobce, byť není evidován v Platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy (Temporary Protection Platform) jako držitel dočasné ochrany. Sám totiž uvedl, že o dočasnou ochranu v SRN žádal a pobytové oprávnění mu v SRN udělila. Žalovaný proto postupoval podle Lex Ukrajina. Žalobce v žádosti neuvedl, že by na území byl přítomen některý z jeho rodinných příslušníků, který by byl držitelem dočasné ochrany v ČR a jeho

matka ji v ČR znovu nezískala. Žalovaný proto nemohl zvážit ani udělení dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny či z důvodů zřetele zvlášť hodných. Žalovaný jako orgán moci veřejné je povinen postupovat podle zákona, a ust. § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina jsou stále součástí platného a účinného Lex Ukrajina, k jejich zrušení nedošlo ani Ústavním soudem pro rozpor s ústavním pořádkem, proto je na žádost povinen aplikovat a vyhodnocovat ust. § 5 odst. 2 Lex Ukrajina. Podle žalovaného zmiňované zákonné ustanovení není ve zjevném rozporu s mezinárodní smlouvou či mezinárodními závazky plynoucími z mezinárodního obyčejového práva. Směrnice není přímo aplikovatelná na základě čl. 10 Ústavy ČR, a pokud některý institut nezná či otázku neupravuje, neznamená to, že ustanovení vnitrostátního práva nemůže tuto otázku zavést či vyřešit, pokud tím zůstane naplněn cíl směrnice.

7. Žalovaný má za to, že odmítnutí žádosti v případě žalobce nebylo nezákonné. Je tomu tak proto, že směrnice neupravuje situace, kdy žadatel požádá o dočasnou ochranu v jednom členském státě a následně požádá o totožnou ochranu v jiném členském státě. Zmiňovanou úpravu ponechává tak na vnitrostátním právu. S ohledem na uvedené ust. § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. neodporuje směrnici o dočasné ochraně, ani prováděcímu rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ohledně sporované situace vznesl k SDEU předběžnou otázku vedenou pod sp. zn. 8 Azs 93/2023. Žalovaný navrhuje proto přerušení řízení do doby, než SDEU v řízení vedeném pod sp. zn. C-753/23 rozhodne o předběžných otázkách vznesených Nejvyšším správním soudem, neboť řešení otázky může mít vliv na výsledek a rozhodnutí soudu i v této věci. Pro případ, že soud by řízení nepřerušil, žalovaný uvádí, že cílem směrnice není, aby cizinci požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech a tím zbytečně, případně účelově, vyčerpávali kapacity a zdroje členských států. Jinými slovy, úmyslem evropského zákonodárce bylo zakotvit mechanismus přerozdělování držitelů dočasné ochrany, nikoliv aprobovat druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany. Takové situace český zákonodárce předvídal, proto do Lex Ukrajina vložil institut nepřijatelnosti z uvedeného důvodu. Cizinci mají právo si vybrat členský stát, ve kterém chtějí požádat o dočasnou ochranu. To ale neznamená, že by měli právo dožadovat se dočasných ochrany ve více státech, než si vyberou ten, který jim bude nejvíc vyhovovat. Opakovanými žádostmi v různých členských zemích pak cizinci zneužívají právo získání dočasné ochrany. Tím sledují vlastní prospěch a výhody, a takový postup není žádoucí. Pokud by Rada EU zamýšlela dát dotčeným osobám právo žádat o dočasnou ochranu ve více členských státech souběžně či po sobě, pak by to ve směrnici o dočasné ochraně zakotvila. Uplatněná právní úprava neodporuje čl. 15 ani čl. 16 Preambule rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382. Z unijních předpisů nelze dovodit, že by žalobci plynulo právo na přiznání další dočasné ochrany, pokud mu již byla členským státem přiznána. Žalovaný odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022 č. j. 2 Azs 178/2022-46, který řešil skutkově podobný případ.
8. Podle upřesnění žalovaného č. j. OAM-403358/DO-2023 matka žalobce podle databáze Temporary Protection Platform je držitelkou dočasné ochrany v SRN, ale žalobce databázi neprochází, aktuálně držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU není.
9. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, jelikož shledal, že v dané věci řízení před soudem není nutné provádět další dokazování nad rámec správního spisu, současně žalovaný po řádném poučení soudem výslovně jednání nepožadoval, a žalobce ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil, tím vyjádřil konkludentní souhlas s takovým postupem (§ 51 s. ř. s.).

10. S ohledem zejména na povahu věci soud o předmětné žalobě rozhodl přednostně v souladu s § 56 odst. 3 s. ř. s. a shledal, že v daném případě je důvodná.
11. Předně soud uvádí, že se bude v daném řízení zabývat toliko žalobou žalobce. Žalobu matky, která podala téměř totožnou žalobu ohledně nepřijatelnosti, avšak z jiného důvodu, soud bude projednávat samostatně v řízení vedeném pod sp. zn. 3 A 86/2024.
12. Předmětný správní spis obsahuje dvě písemnosti. První písemností je žádost žadatele (o poskytnutí dočasné ochrany), nyní žalobce, v záhlaví s podacím razítkem žalovaného ze dne 9. 10. 2024 č. j. OAM-0403358-1/DO-2024. Na ní je uvedeno, že žadatel je narozen na Ukrajině, má cestovní pas Ukrajiny č. X, oba rodiče jsou Ukrajinci, místem pobytu na Ukrajině je X, vstoupil na území členských států dne „11.03.2022“, označil, že byl od 24. 2. 2022 dosud držitelem platného víza či povolení k pobytu v jiném státě, a to v „ČR, Nemecko“, dne 24. 2. 2022 pobýval na Ukrajině, dále označil, že žádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, a to „Nemecko 04.11.2023“. Žádost obsahuje zaškrtnutý důvod žalovaným, že je „nepřijatelná, neboť nebylo prokázáno, že žadatel(ka) je osobou podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb.“. Druhou písemností je fotokopie 12 stran ukrajinského cestovního pasu žalobce č. X se zneplatněnými českými vízy od 23. 3. 2022 do 22. 3. 2023 od 23. 3. 2023 do 31. 3. 2024 a první dvě strany pasu matky.
13. V projednávaném případě soud konstatuje, že judikatura se již dříve zabývala povahou úkonu správního orgánu spočívajícího v tamním případě ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu se současným sdělením důvodů jejího vrácení, a konstatovala, že pro nedostatek formy se takovéto vyřízení žádosti považuje za jiný úkon, který může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 7 Azs 227/2016-36). Zákon ostatně vydání správního rozhodnutí nepředpokládá.
14. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
15. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017 č. j. 1 Afs 217/2017-34) je na místě ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky tohoto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
16. Soud shora (viz bod 13. tohoto rozsudku) konstatoval naplnění 4. podmínky, neboť úkon žalovaného nebylo možno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.
17. Ohledně 2. podmínky soud uvádí, že žalovaný označil žádost žalobce za nepřijatelnou, jelikož žalobce neprokázal, že by byl osobou podle § 3 Lex Ukrajina.
18. Podle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady.*
19. Podle § 3 odst. 2 Lex Ukrajina *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky dále uděluje dočasnou ochranu cizinci, který doloží, že*
a) byl ke dni 24. února 2022 držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a

b) jeho vycestování do státu, jehož je státním občanem, nebo části jeho území, anebo v případě osoby bez státního občanství do státu nebo části jeho území jeho posledního trvalého bydliště před vstupem na území Ukrajiny, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

20. Soud se s žalovaným neztotožnil. Ze žádosti žalobce i z jeho cestovního pasu vyplývá, že žalobce, nyní téměř osmiletý, je Ukrajinec, rozhodného data dne 24. 2. 2022 zřejmě pobýval na Ukrajině (opak z ničeho nevyplývá), a i když v žádosti tvrdí, že na území členských států EU vstoupil dne 11. 3. 2022, pak z kopie jeho cestovního pasu str. 32 vyplývá, že tomu tak mohlo být podle razítka již dne 3. 3. 2022 (cestovní pas žalobce však není celý žalovaným ofocen).
21. Ze správního spisu předloženého žalovaným soudu (obsahující dvě písemnosti popsané pod bodem 12. tohoto rozsudku), nevyplývá, že by žalovaný ověřoval, zda žalobce byl či nebyl osobou podle § 3 Lex Ukrajina. Správní spis neobsahuje např. výpis z databáze Temporary Protection Platform, toliko vlastní žádost žalobce a částečnou kopii jeho pasu. Tuto databázi žalovaný připojil až k vyjádření k žalobě. Pro případnou aplikaci § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina musí být závěr, že žalobce není cizincem uvedeným v § 3 Lex Ukrajina, jednoznačně prokázán. K tomuto prokázání však v daném případě nedošlo. Skutečnost, že došlo k pochybení ohledně údaje spočívajícím ve vyznačení nesprávné kolonky v žádosti žalovaný uvedl v písemném vyjádření k žalobě. Současně v něm také uvedl, že žalobce zmiňovanou databází neprochází, což zopakoval v upřesnění ohledně pobytového statusu žalobce. Soud proto vzal za nesporné, že podle písemného vyjádření žalovaného (č. j. OAM-403358/DO-2023), že *„nezletilý naopak databází neprochází, aktuálně tedy držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU není.“* (zvýraznil soud, pozn. soudu).
22. Z citovaného tudíž vyplývá, že žalobce není držitelem dočasné ochrany v žádném členském státě EU, jak připustil i sám žalovaný. Za situace, kdy žalobce nedisponuje dočasnou ochranou žádného členského státu EU, je otázka pochybení žalovaného označením jiné kolonky žádosti jako nepřijatelné, irrelevantní. Skutečnost, že žalobce, nezletilý občan Ukrajiny, nepožívá žádné dočasné ochrany, nepochybně zasahuje do jeho života. Soud se proto v tomto projednávaném případě ztotožňuje se žalobcem, že postupem žalovaného, který žádost žalobci jako nepřijatelnou vrátil, ačkoli si je vědom, že *„držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU není“*, je žalobce zkrácen na svých právech (2. podmínka).
23. Soud považuje za splněné podmínky 1. a 5. , neboť úkon žalovaného byl zaměřen přímo proti žalobci, jenžto byl jeho jediným adresátem, jiná osoba nebyla postupem žalovaného přímo dotčena na svých právech.
24. K podmínce 3., tj. zda byl provedený zásah zásahem zákonným či nikoliv, soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že zásah žalovaného, který vyhodnotil žádost cizince, který dočasnou ochranou nedisponuje a domáhá se jí, jako nepřijatelnou, je nezákonný.
25. Podle § 5 odst. 1 písm. c) Lex Ukrajina je *žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie.*
26. Podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je *žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.*

27. Soud v právě projednávané věci vyšel konkrétně ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024 č. j. 10 Azs 151/2024-28. Nejvyšší správní soud posuzoval situaci tamního žalobce, státního příslušníka Ukrajiny, který se práv vyplývajících z dočasné ochrany v jiném členském státě EU prokazatelně vzdal. Soud dovodil, že žalobce je cizinec, na kterého ve smyslu § 3 odst. 1 Lex Ukrajina dopadá prováděcí rozhodnutí, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu čl. 5 směrnice, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana. Není-li dán žádný z důvodů, pro který by byl z poskytnutí dočasné ochrany vyloučen podle čl. 28 směrnice, má právo na poskytnutí dočasné ochrany, resp. na zajištění povolení k pobytu a dalších práv spojených s dočasnou ochranou, v některém členském státě. Dále Nejvyšší správní soud pod bodem [40] vyslovil závěr, že se na takového „žalobce § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina nevztahuje, neboť při podání žádosti v České republice již nepožíval dočasně ochrany v jiném členském státě EU. V předmětné věci proto není dán ani relevantní důvod pro přerušení řízení z důvodu posečkání na výsledek řízení o předběžných otázkách, který by zde byl za předpokladu duplicitní dočasné ochrany. Krajský soud tak správně dovodil, že stěžovatel byl ve věci nečinný ve smyslu § 80 odst. 1 správního řádu. Pro upřesnění však NSS dodává (jakkoliv lze obecně souhlasit s krajským soudem, že v posuzované věci má zásada rychlosti řízení jistě svou relevanci a že stěžovatel se měl při správním uvážení zabývat dopadem přerušení řízení do práv žalobce), že NSS absenci důvodů pro přerušení řízení vidí právě v tom, že v žalobcově situaci se § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina neuplatní.“
28. K obdobným závěrům lze dospět i v daném případě. Žalobce (nezletilý) je Ukrajinec, který (jak se i vyjádřil žalovaný), nepožívá práv vyplývajících z dočasné ochrany v žádném členském státě EU. Ve smyslu § 3 odst. 1 Lex Ukrajina dopadá na něho prováděcí rozhodnutí, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu čl. 5 směrnice, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana. Není-li dán žádný z důvodů, pro který by byl z poskytnutí dočasné ochrany vyloučen podle čl. 28 směrnice, má žalobce právo na poskytnutí dočasné ochrany, resp. na zajištění povolení k pobytu a dalších práv spojených s dočasnou ochranou, v některém členském státě. Na žalobce se § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina nevztahuje, neboť ze správního spisu nelze seznat, zda při podání žádosti v České republice požíval či nepožíval dočasně ochrany, zejména však z písemného vyjádření žalovaného vyplývá, že nyní nepožívá dočasně ochrany v jiném členském státě EU. V předmětné věci proto není dán ani relevantní důvod pro přerušení řízení z důvodu posečkání na výsledek řízení o předběžných otázkách, jak navrhoval žalovaný, který by zde byl za předpokladu duplicitní dočasné ochrany, již ale žalobce nedisponuje, tudíž v žalobcově situaci se § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina neuplatní.
29. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud žalobu shledal důvodnou a podle § 87 odst. 2 s. ř. s. rozhodl o tom, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení žalobci žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné, byl nezákonný a žalovanému proto přikázal, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci, zastoupenému matkou, který byl úspěšný, žádné náklady nevznikly, od placení soudního poplatku byl ze zákona osvobozený. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. usnesením odmítne.

Praha, 21. ledna 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu